

Kedves Caesar!

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Bocsásson meg a zavarásért, de feltétlenül meg kell osztanom önnel azt a jó hírt, hogy a napokban igazi csoda történt velem, úgy értem, hogy egy olyan felfoghatatlan jótétemény ért, amire már évek óta nem számítottam, tekintettel arra, hogy Felséged immár több cikluson átívelő országlása következtében felvirradt ugyan a magyarság napja reánk, ám annak üdvözítő sugaraiból méltatlan kis személyemre ez idáig sajnos nem sok jutott.

Tudom, tudom, nem ön a hibás. Nem ön tehet róla, hogy nem fogadtam el Felséged felém nyújtott szent jobbját, s nem álltam be az ön jó szándékú, fényes tekintetű birkái közé a sorba, hogy nem gyakoroltam időben önkritikát, és juszt sem váltam az ön által fáradságos munkával felépített pártállami médiabirodalom propagandagépezetének apró, ám jól fizetett, s ennek következtében üzembiztosan működő

**Tudom,
nem ön
a hibás.
Nem ön
tehet róla,
hogy nem
fogadtam
el Felsé-
ged felém
nyújtott
szent
jobbját**

csavarjává. Hiszen ön, kedves Caesar, mindent megtett az érdekenben, hogy engem, a fekete bárányt a helyes útra térítsen. Emlékezzen csak, ön megfenyegetett, hogy nem kapok majd nyugdíjat, ha nem hagyom ott a magánnyugdíjpénztárat, s az ott összegyűjtött kis vagyontámogatást, amely nem haladta meg a kétfélmillió forintot, nem bízom az ön felséges kezeinek óvó gondoskodása alá. Emlékezzen csak, ön még a Népszabadságot is bezáratta egy strómanja segítségével, aminek következtében kollégáimmal együtt nemcsak a munkámat, hanem az egzisztenciámat, a hivatásomat, a jövőmet, a szakmai előmenetelmet, szóval lényegében mindennem elvesztettem. De ezek után sem voltam hajlandó meghallani a kürtös magyar idők diadalittas szavát, holott nem akármilyen senkik fújják azokat a kürtöket. Üzembiztosan működő, jól fizetett, országos senkik zengik évek óta az ön dicsőségét az ön által fáradságos munkával felépített pártállami médiabirodalom minden szegletében, s hangjukat a legkisebb falvakban is értik. Csak éppen én nem, ezt töredezdelmesen bevallom.

E rövidke felvezetés után engedje meg, hogy beszámoljak a velem

megesett csodáról, talán érdekelheti, hiszen amióta háztáji Caesar lett önből, azóta mindenben kompetensnek érzi magát Európában.

Az a csoda esett meg az ön országában, Felség, hogy én, az arra méltatlan kis firkász, kaptam egy ajándékot. Kaptam egy berendezett, felszerelt, lakható állapotban lévő lakókocsit. Egy kedves debreceni házaspár ajándéka. Mindketten barátaim.

A lakókocsit ingyen adták. Barátságból. Szeretetből.

Tudom, az ön felséges füleinek furcsán hangzik, hogy még vannak önzetlen emberek az ön által lealjasított, egymásnak ugrasztott, felheccelt magyar társadalomban, én is csodálkozom, de hát ez a valóság. Nincstelen vagyok, albérletben lakom, de most már van egy kis fészek, ahová lehajthatom a fejemet. Igaz, gyűjtenem kell egy kisebb telekre valahol, hogy a lakókocsit elhelyezzem, hát gyűjteni fogok.

Ha a telek meglesz, és a lakókocsimat, az ajándékomat oda beállítom, az lesz az első dolgom, hogy felakasztok benne egy tükröt. S tudja, hogy mit fogok csinálni vele? Kapaszkodjon meg, kedves Caesar!

Belenézek.